

Un clérigo que comía
 eno pagado noutro día
 era estreito de garganta
 e o Daián xa lle decía:
 - O que non canta non janta.

O clérigo non comera
 en un ano, nen dixerá
 ar a súa misa e canta
 e o Daián lle cometera:
 - O que non canta non janta.

Logo o clérigo se ergueu
 e de pran i prometeu,
 ca se fame xi erga e canta
 cantar pera o tubileu.
 - O que non canta non janta.

Vancioeiro de Montero